

РЕШЕНИЕ

№ 135

гр. Варна, 13.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ ГО, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. Стоянов
мл.с. Виляна Н. Михалева

при участието на секретаря Г. Г. Славова
като разгледа докладваното от Николай Св. Стоянов Въззивно гражданско дело № 20233100502004 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. при ВРС №60906/16.08.2023г. на Д. И. Д., ЕГН *****, срещу Решение №2713/20.07.2023г. по гр. дело №16295/2022г. на ВРС, 26-ти състав, в частта с която е определен следният режим на лични отношения на бащата Д. И. Д., ЕГН*****, с детето И. Д.ов Д., ЕГН*****:

- считано от 11.07.2023г. до 31.12.2023г.: всяка първа и трета седмица от месеца от 09.00ч. до 15.00ч. в събота и в неделя, без преспиване;

- от м.01.2024г. до навършване на три годишна възраст на детето: всяка първа и трета седмица от месеца - в събота от 9.00ч. до 18.00ч. и в неделя от 9.00 до 16.00ч., без преспиване;

-за почивните дни на Новогодишните празници и Великденските празници през всяка нечетна година, както и за почивните дни за Коледните празници и Гергьовден (6-ти май) през всяка четна година без преспиване до навършване на три години, а след навършване на три години - с преспиване;

- за 12.08.2023г. – рождения ден на детето бащата има право да го вземе от 10.00ч. до 15.00ч., след което да го върне на майката, а след 2023г. всяка година бащата има право да вземе детето на деня, следващ рождения ден, а именно: 13.08.;

- за рождения ден на бащата – 28 септември бащата има право да вземе детето от 10.00ч. до 19.00ч., ако денят е неучебен, а ако денят е учебен - след приключване на учебните занятия на детето до 20.00 часа.;

- през лятото на 2024г. – 20 дни след 12.08., а от 2025г. – 20 дни през лятото, когато майката не ползва платен годишен отпуск.

Решението не е обжалвано в останалите му части.

Подадена е също и жалба с вх. при ВРС №62782/24.08.2023г. . на Д. И. Д., ЕГН *****, срещу Решение №2846/03.08.2023г. по гр. дело №16295/2022г. на ВРС, 26-ти състав, с което е оставена без уважение молбата на Д. И. Д. за допълване на основното Решение №2713/20.07.2023г. в частта по режима на лични контакти, съобразно уредения със споразумението между родителите режим след три години.

Във въззивната жалба се твърди, че решението, в обжалваните му части, е неправилно, необосновано и постановено в противоречие с материалния и с процесуалния закон. Процесуалните нарушения се обосновават с това, че ВРС не е одобрил в цялост постигнатото между родителите споразумение относно родителските права, конкретно като е пропуснал да дефинира месечния режим на лични срещи между бащата и детето за след тригодишна възраст на детето, който според въззивника е бил уговорен за всяка първа и трета седмица от месеца – от събота до неделя с преспиване при бащата. В протокола от последното о.с.з. бил допуснат пропуск, повторен и в решението, с което оставал нерегулиран РЛО за след тригодишна възраст на детето. В последното се сочи да се изразяват и нарушенията на материалния закон и неправилността на решението, тъй като липсата на редовни контакти с бащата за след навършване на три години са против интересите на детето, а и по делото няма никакви данни за накръняващо момчето поведение на баща му, за сметка на майката, която цели единствено ограничаване на общуването на детето с въззивника. По същество се моли за отмяна на решението в обжалваната част и връщане на делото на ВРС за допълване на РЛО, евентуално за определяне от ВОС на режим след тригодишна възраст на детето. Претендират се разноски за две инстанции. В о.с.з. съображенията и искането до съда се поддържат.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемата страна не депозира отговор по тази жалба, а в о.с.з. я оспорва.

В жалбата срещу отказа за допълване на основното решение по реда на чл.250 от ГПК се излагат оплаквания, аналогични с тези в първата въззивна жалба – за пропуск на ВРС да регулира РЛО на детето с баща му за след 3г. на детето, въпреки споразумението между родителите и за това, като пропускът е против интересите на детето. Моли се за отмяна на решението на ВРС, вместо което за определяне от ВОС на режим за след тригодишна възраст на детето, както и за разноски за две инстанции, а в о.с. се поддържат

исканията.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемата страна депозира отговор по тази жалба. Счита същата за неоснователна, а решението на ВРС за правилно и обосновано. Поддържа, че протоколът от последното о.с.з. съдържа коректно споразумението между родителите, което и Д. Д., и адвоката му, са заявили изрично че приемат. Така постигнатото споразумение е и одобреното от ВРС, поради което пропуски в него няма. Оплакванията, че във въпросната част споразумението противоречи на интересите на детето не следва да бъде разглеждано от въззивния съд, тъй като основното решение не е обжалвано. С оглед на това моли за потвърждаване на решението на ВРС по чл.250 от ГПК, което искане поддържа и в о.с.з.

Контролиращата страна – ДСП-Варна не депозира становище по делото.

При извършената служебна проверка по чл.269 от ГПК настоящият съдебен състав на въззивния съд намира, че обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо. По останалите въпроси съдът взе предвид следното:

Производството пред ВРС е образувано по искове с правно основание чл.127, ал.2 от СК на Д. И. Д., ЕГН*****, срещу Д. В. Д., ЕГН*****, за предоставяне на **родителските права** по отношение на **детето И. Д.ов Д.**, ЕГН *****, на бащата, за определяне на **местоживеенето** му при него на посочен адрес, за определяне на **режим** на лични контакти с майката, посочен в исковата молба, и за **осъждане** на майката да плаща месечна **издръжка** в полза на детето в размер на **180 лева**, с падеж 5-то число на месеца, за който се дължи, ведно със законната лихва върху всяка закъсняла вноска, считано от датата на подаване на исковата молба до настъпване на основания за нейното изменение или прекратяване.

В исковата молба се твърди, че от съвместното съжителство на страните те имат дете – И. Д.ов Д., роден на 12.08.2021г. Поради влошени отношения помежду им страните се разделили. Д. Д. останала заедно с детето И. да живее при родителите си в гр. Игнатиево. Оттогава ищецът не е имал възможност да контактува нормално с детето. Ответницата и нейните родители не му разрешавали да взема И. при себе си; можел да го вижда само в дома им, където контактите им не били пълноценни. Сочи, че за краткото време, в което страните са живели заедно след раждането на детето, е полагал добри грижи за И.. Понастоящем ищецът полага всякакви усИ. да осигури подходящи условия за отглеждане на детето, включително закупил собствено жилище в гр. Варна, в което обзавел детска стая. Твърди, че работи като военнослужещ във военноморския флот и доходите му са добри. Иска да отглежда и възпитава детето си и счита, че е в състояние да се грижи за него. По тези причини моли за уважаване на исковете и за разноси, което поддържа в първото о.с.з. пред ВРС.

В законоустановения срок ответницата депозира писмен отговор, с който не оспорва само, че страните са родители на детето И. и че към исковата молба не живеят заедно, а майката живее с момчето при родителите ѝ. Оспорва обаче предявените от ищеца искове. Твърди, че причината да се завърне в бащиния си дом е тежката бременност и невъзможността да следва ритъма на живота на Д. Д. и да приеме връзките с други жени. Жилището на родителите ѝ представлява самостоятелен етаж от двуфамилна къща и е в отлично състояние след направен основен ремонт. От раждането на детето то било отглеждано там. Д. също бил поканен да живеят заедно там в самостоятелна стая, но той издържал само един месец, през който по никакъв начин не се грижел за новороденото. Грижата за детето била поета основно от майката и бабата по майчина линия. Всички нужни средства за издръжката на И. се осигурявали от бащата на Д. Д.. Ответницата твърди, че откакто ищецът напуснал дома на родителите ѝ посещенията му при детето били кратки и епизодични, поради което детето не го познавало. Заявява, че липсата на контакт между баща и син се дължи на обстоятелството, че бащата не търси такъв. Ответницата иска родителските права по отношение на детето да бъдат предоставени на нея при посочен режим на лични контакти на бащата с детето, както и осъждане на бащата да заплаща месена издръжка на детето в размер на 250 лева при твърдения, че за издръжката му са достатъчни общо около 400 лева на месец. Моли за решение в претендирания смисъл, както и за разноски, а в първото о.с.з. поддържа позицията си.

В последното о.с.з. пред ВРС страните се явяват лично и заявяват, че са постигнали споразумение, което, след отразяването му в протокола, молят да бъде одобрено от съда.

Контролиращата страна ДСП-Варна не изразява конкретно становище по предмета на делото.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и становищата на страните, съдът приема за установено следното от **фактическа страна**:

Няма спор и е видно от приетото удостоверение за раждане, че страните са родители на детето И. Д.ов Д., родено на 12.08.2021г.

От представената служебна бележка е видно, че Д. Д. работи на длъжност „военослужещ“ във Военно формирование – Варна на постоянен договор при БТВ между 1500лв. и 2000лв. за 2022г.

Приета е жалба от Д. Д. до РУП-Аксаково за създадени му от майката и нейни близки пречки да ползва режима си на лични контакти.

Приета на л.61-86 от делото на ВРС е преписката при МВР по сигнала, въз основа на материалите от която са съставени предупредителни протоколи на лицата Веселин Д. Д. и Г. Великова Д. (родителите на майката Д. Д.) да не пречат на бащата Д. Д. при осъществяване на режима му на лични контакти

със сина му И..

Изслушани по реда на чл.59, ал.6 от СК пред ВРС родителите поддържат позициите си от искова молба и отговор и обвиненията си един към друг.

От изготвения социален доклад от ДСП Варна се изяснява, че към месец януари на 2023г. основните грижи за И. Д. се полагат от майка му и от нейните близки, при които детето живее при подходящи условия. Момчето има силна привързаност към майка му. Бащата (към посочения момент) не е добре запознат с режима на живот на детето, но иска да подобри това и да се грижи за сина си.

Приложенията на л.87-101 от делото на ВРС протоколи от контактния център при ЦОП – Владиславово и социален доклад от същия ЦОП, са относно осъществяваните в периода м.05-м.07.2023г. срещи на бащата с детето чрез Центъра, въз основа на изменените от ВРС привременни мерки. Констатациите на специалистите от Центъра за обществена подкрепа за отношенията баща – дете през периода са, че при всяка среща И. е посрещал баща му с радост и прегръдки; по време на срещите момчето не се е изолирало, а е търсило и е получавало цялото внимание и подкрепа от баща му; г-н Д. е обгрижвал сина си и го предпазвал от наранявания; в края на всяка среща И. не искал да оставя баща си, а след като последният си тръгвал момчето продължавало да го търси с поглед.

Показанията на св. И.н Й. (баща на ищеца) се ценят от съда корективно на осн. чл.172 от ГПК с оглед заинтересоваността му от делото. При това условие от тях се изяснява, че Д. Д. се държала агресивно към Д. Д. при всеки негов опит за контакт със сина му, не позволявала да общува пълноценно с него. Майката не позволявала и на бабата и дядото по бащина линия да се виждат с внука си. Предишните срещи на бащата с детето били само по 20-тина минути в дома на майката, през което време тя викала и крещяла на бившия си мъж. Родителите на Д. също били агресивни хора и заедно с нея заплашвали бащата, че „ще го гони до дупка“. Разказва и други подобни случаи. Понякога дори са отказвали на бащата среща със сина му през определеното от съда време за такива. Д. Д. купил жилище и в него обзавел детска стая за сина му, за да се чувства добре като се видят.

Показанията на св. Г. Д. (майка на ответницата) се ценят от съда силно корективно, както на осн. чл.172 от ГПК с оглед заинтересоваността ѝ от делото, така и с оглед изготвения срещу нея предупредителен протокол да не пречи на бащата Д. Д. при осъществяване на режима му на лични контакти със сина му И. (л.81 от делото на ВРС). При тези две условия от тях се изяснява, че според свидетелката Д. Д. и близките му изобщо не се обаждали да търсят контакт с детето, но същевременно сочи случаи на техни обаждания или посещения на място. Според свидетелката дъщеря ѝ никога не се била държала агресивно към бившия ѝ мъж, напротив – той се бил държал така с нея и веднъж я бил ухапал за бузата. Бащата никога не е полагал грижи за детето и дори не му носил подаръци за празниците. Майката и родителите ѝ канили редовно бащата и родителите му на гости при детето, но последните

не идвали по тяхна воля.

В протокол №3866 от о.с.з. на 11.07.2023г. пред ВРС са обективирани изявленията на двамата родители чрез пълномощниците им за постигнатото между тях споразумение по чл.127, ал.1 от СК, съдържанието на което също е отразено в протокола. След което родителите са изразили съгласие с него и са помолили за одобряването му от съда.

Повторно изслушани по реда на чл.59, ал.6 от СК и пред ВОС родителите продължават да поддържат взаимните си обвинения един към друг. Д. Д. акцентира върху липсата на родителски качества в бащата и липсата на знания как да обгрижва момчето (според нея), а Д. Д. – на това, че постоянно му се пречи да се вижда със сина си, а когато отиде да го вземе бива заплашван и обиждан пред детето от родители, близки и познати на майката (според него).

Въпреки положените от въззивния съд усИ. да мотивира родителите да намерят най-добрия баланс в отношенията им в интерес на детето, в т.ч. и въпреки проведената процедура по медиация в Центъра за медиация при ВОС и ВРС, родителите останаха непреклонни в насрещните си позиции.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и приложимата към нея нормативна регламентация, съдът достигна до следните **правни изводи**:

Изборът на родител за непосредствено упражняване на родителските права е детерминиран от редица конкретни за всеки отделен случай фактори, които следва да бъдат преценявани в духа на водещия принцип за максимална защита на интересите на детето (чл.59, ал.4 СК вр. чл.3, т.3 ЗЗДет и КЗПД), при зачитане на заложените в ППВС №1/1974г. критерии. В случая решението на ВРС не е обжалвано в тази част, поради което въпросът не попада в обхвата на дължимата от ВОС проверка. От друга страна безспорна е нуждата на всяко дете от редовен и траен контакт и с този родител, на когото не е предоставено упражняването на родителски права, при липса на доказано по делото вредоносно спрямо детето негово поведение. По тези причини сложността на отношенията между разделени родители по повод детето налага като принцип разрешаването и регулирането на спорните въпроси от самите родители, чрез взаимни между тях договорености и компромиси, с цел запазване на здравето и спокойствието на детето и нормалното му общуване с всеки от тях. Израз на това е и разпоредбата на чл.127, ал.1 СК, че родителите могат да уредят, било извънсъдебно, било с утвърждаване от съда, договореното от тях по горните въпроси. Няма спор в съдебната практика, че такова те могат да постигнат и по всяко време на висящото производство по чл.127, ал.2 СК. В тези случаи съдът има задължението да провери дали споразумението не противоречи на закона и морала и дали орханява подходящо интересите на детето, при съблюдаване на заложените в ППВС №1/1974г. и ППВС №5/78г. критерии, за да го одобри или не с крайния си съдебен акт.

Настоящият случай е именно такъв – с решението (в обжалваната част относно РЛЮ на бащата), ВРС след преценка за съответствие на постигнатото

между страните споразумение със закона, морала и интересите на детето, е одобрил същото. Решението в тази му част обхваща дословно договореното между страните, обективизирано в протокола от о.с.з. на 11.07.2023г., а относно последния не е инициирано производство по чл.151 ГПК. Поради официалния удостоверителен характер на протокола от о.с.з. същият онагледява реално осъществяването от и пред съда действия и изявления на всички участници в откритото заседание, поради което оплакванията за „неодобряване в цялост“, тоест неточно или непълно положително санкциониране на част от спогодбата между страните не може да бъде споделено. Относно РЛО на бащата с детето ВРС е възпроизвел точно и коректно предложеното от едната страна споразумение, което другата ясно е приела: „съгласни сме с така предложеното споразумение. Моля да бъде одобрено в този му вид“. Ето защо процесуално нарушение при одобряване на споразумението с обжалваното решение не е налице, напротив на въззивните оплаквания за обратното. Въззивният съд не констатира също и противоречие на договорените условия на РЛО на бащата с интересите на детето – режимът е последователно уреден, при съобразяване с обичайния режим на дете в такава възраст, при поэтапното му увеличаване във времето и при отчитане на признатата с ППВС от 1974г. необходимост и от по-продължителен период през лятото и регулиране на други важни за детето и родителите дати и събития. Всъщност във въззивните жалби не се и твърди да е налице такова противоречие (на одобреното с интересите на детето по принцип), а се сочи пропуск да бъде уреден РЛО за следващ във времето период. Последното обаче е всъщност е пропуск или резултат от волята на самите родители, а не основание за неправилност на решение за одобряване на споразумение при условията на чл.127, ал.1 СК. По аналогични причини след след утвърждаване на РЛО по споразумението липсва и пропуск на ВРС да се произнесе „по целия предмет на спора“, изискуемо в хипотезата на чл.250 от ГПК. По тези групи съображения въззивният съд намира жалбите срещу основното решение на ВРС и срещу отказа от допълването му чл.250 ГПК за неоснователни, с оглед конкретиката на процесуалните действия пред първоинстанционния съд в случая. Решенията следва да бъдат потвърдени в този смисъл.

Същевременно с горното съдебната практика е трайна и еднозначна, че производството по чл.127, ал.2 от СК вр. чл.59, ал.2 от СК представлява спорна съдебна администрация относно конкретните измерения на осъществяване на признати и гарантирани от закона материални субективни права. Крайният акт на съда в това производство не поражда последици, които засягат (отричат или признават) съществуването на подлежащите на защита права, а има за цел единствено управлението (администрирането) им, тоест определяне начина на упражняването им. Като производство спорната администрация е нормирано за да се даде възможност за уреждане на реализирането на субективни права от обществена значимост, каквито са пряко свързаните със закрилата на децата и държавната политика за реализирането ѝ. Поради тази вменена от закона цел (закрилата на децата) в производството за спорна съдебна администрация, за разлика от исковото

производство, е засилено служебното начало и съдът е задължен да администрира в пълен обем и по възможно най-добър за децата начин спорните правоотношения, независимо дали и доколко е бил сезиран от страните за конкретни параметри на родителските права и задължения, защото в тези случаи се охраняват интересите на субекти, ползващи се от приоритетна държавна закрила. Затова и въззивният съд, като втора инстанция по същество, има правото и дори задължението както по своя инициатива да извършва процесуални действия по закрилата на децата „в контакт с правосъдието“ по см. на Конвенцията на ООН за правата на детето, без ограничение във времето и без уредените в общото производство преклузии, така е длъжен и служебно да се произнесе, да допълни, да преуреди или да формулира допълнителни мерки и аспекти относно упражняване на родителски права, личните отношения и издръжка на детето, така че да регламентира в пълнота и в цялост начина на упражняване на родителските права и правното положение на детето спрямо разделените му родители, без значение дали и дори без да е пряко сезиран с конкретни искания или петенции по тези въпроси, разбира се в рамките на обхвата на въззивния контрол. Поради това и в изпълнение на служебното си задължение за гарантиране на най-добрия интерес на децата, съставляващ първостепенно съображение при всяко действие, отнасящо се до тях (чл.3, т.3 вр. пар.1, т.5 от ДР на ЗЗДг вр. чл.3, пар.1 от Конвенцията на ООН за правата на детето, насоящият състав на въззивния съд намира, че следва да определи някои допълнителни параметри на утвърдените от ВРС договорени от страните такива. Целта е както да се избегне нов съдебен процес за родителски права в близко бъдеще, така и да се конкретизират в по-голяма степен досегашните мерки на фона на конфликтните и конфронтационни отношения между самите родители.

В настоящия случай се изясни от приетия доклад на ДСП и не се спори (като факт, спори се относно причините за него), че към разглеждане на делото пред ВРС бащата не е бил добре запознат с подробности от режима на живот на детето поради недостатъчния контакт между тях, което следва да се отчете при преценката на ВОС за поетапно регулиране на РЛО и за след три години. В същото време от доклада на ЦОП – Владиславово относно осъществяваните в периода м.05-м.07.2023г. срещи на бащата с детето чрез Центъра се установи, че при всяка среща И. е посрещал баща му с радост и прегръдки; по време на срещите момчето не се е изолирало, а е търсило и е получавало цялото внимание и подкрепа от баща си; г-н Д. е обгрижвал сина си и го предпазвал от наранявания; в края на всяка среща И. не искал да се разделя баща си, а след като последният си тръгвал момчето продължавало да го търси с поглед. Последното ясно онагледява очевидната необходимост от подходящо самостоятелно общуване на баща и син, декларирано за приоритет на бащата и при изслушването му пред ВОС. Но което майката не стимулира: „в първата инстанция бях съгласа на споразумение, но вече не съм“...“какво остава да му го дам с преспиване“...“не зная кой друг по-добре от мен си познава детето“...“не искам да го давам изобщо“...“ще спи при бащата когато е достатъчно голямо само да изразява мнение как се чувства и какво иска“, но

въпреки липсата на приети доказателства по делото за конкретно вредно за детето поведение на бащата (декларативни и корективно ценени показания на бабата по майчина линия са крайно недостатъчни). При това положение се налага да бъде намерен баланс в отношенията и потребностите на родителите и детето, като бъде определен редовен ежемесечен режим на срещи с бащата и след навършването на три години на детето. Тук следва да се отбележи, че видно от изявленията на пълномощника на майката точно преди обявяване на спогодбата, очевидно страните са имали договореност за уреждане на режима и след три години на детето: „Колегата се съгласи поне до три години да бъде без преспиване и евентуално след три години да е с преспиване.“...“Нашият вариант на споразумението, с който колегата е запознат, е до три години и половина. Това е компромиса, който можем да направим... Около три години и половина е варианта... Идеята е до три години и половина детето да спи при майка си. Предложението от наша страна е да не е до шест години на детето, а до три години“. Веднага след тези изявления е обективизирано и споразумението, одобрено от ВРС. Действително формално тези изявления не са част от него, но явно манифестират намеренията на родителите в насока взаимни отстъпки за нормално общуване на момчето и с двамата. При тези данни въззивният съд намира за правилно да дефинира следните допълнителни мерки относно РЛО, а именно: още три месеца (т.е. до 12.11.2024г.) – всяка първа и трета седмица от месеца от 9.00 часа до 18.00 часа в събота и от 9.00 часа до 17.00 часа в неделя, но без преспиване; след навършване на три години и три месеца (т.е. от 12.11.2024г.) – всяка първа и трета седмица от месеца от 10.00 часа в събота до 17.00 часа в неделя, с преспиване при бащата; одобреният от ВРС режим за лятото и за нова година и християнските празници (уговорен между родителите и за след три години) следва да се запази в сегашния вид, като само се конкретизира като начален час за всеки първи ден – 10.00 часа на същия и като краен час на последния ден – 17.00 часа; към това следва да бъдат ясно нормирани мястото на вземане и на връщане (бащата следва да взема и да връща детето от, респ. до външния вход пред блока или къщата на майката), условията на предаване (само между родителите, без присъствието на техни близки), задължението на родителите и на близките им да се въздържат от всякакви форми на конфронтация и конфликти пред детето при вземането и връщането му, както и задължението на близките на родителите да не пречат при упражняване на родителските права и РЛО.

Относно привременните мерки следва да бъде отбелязано, че водещата им цел е да се защитят интересите на детето с балансирано администриране на отношенията между родителите по повод детето, до стабилизиране на акта на съда по същество. Въззивните решения по дела относно родителски права и режим на отношения подлежат на предварително изпълнение и съставляват годно изпълнително основание (*така и Определение №655 от 15.09.2014г. по ч.гр.д. №4184/2014г. на ВКС; Определение №460/09.12.2019г. по гр. д. №4164 за 2019г. на ВКС; и други*) и в този смисъл заместват привременните мерки. Ето защо в случая родителите следва да съобразяват поведението си занапред с тях, а при неизпълнение разполагат със защита чрез издаване на изп. лист

въз основа на въззивното решение на осн. чл.404, т.1 от ГПК.

Разноски на страните не се следват с оглед резултата от производството пред ВОС, характера на делото на спорна съдебна администрация и причините за крайното произнасяне на въззивния съд в случая.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №2713/20.07.2023г. по гр. д. №16295/2022г. на ВРС, 26-ти състав, **в частта** с която е определен, **чрез** одобряването на споразумението между родителите, следният **режим на лични отношения** на бащата Д. И. Д., ЕГН*****, с детето И. Д.ов Д., ЕГН*****:

- считано от 11.07.2023г. до 31.12.2023г.: всяка първа и трета седмица от месеца от 09.00ч. до 15.00ч. в събота и в неделя, без преспиване;

- от м.01.2024г. до навършване на три годишна възраст на детето: всяка първа и трета седмица от месеца - в събота от 9.00ч. до 18.00ч. и в неделя от 9.00 до 16.00ч., без преспиване;

- за почивните дни на Новогодишните празници и Великденските празници през всяка нечетна година, както и за почивните дни за Коледните празници и Гергьовден (6-ти май) - през всяка четна година без преспиване до навършване на три години, а след навършване на три години - с преспиване;

- за 12.08.2023г. - рождения ден на детето, бащата има право да го вземе от 10.00ч. до 15.00ч., след което да го върне на майката, а след 2023г. всяка година бащата има право да вземе детето на деня, следващ рождения ден, а именно: 13.08.;

- за рождения ден на бащата - 28 септември, бащата има право да вземе детето от 10.00ч. до 19.00ч., ако денят е неучебен, а ако денят е учебен - след приключване на учебните занятия на детето до 20.00 часа.;

- през лятото на 2024г. – 20 дни след 12.08., а от 2025г. – 20 дни през лятото, когато майката не ползва платен годишен отпуск.

Решението е влязло в сила в останалите му необжалвани части.

ПОТВЪРЖДАВА Решение №2846/03.08.2023г. по гр. д. №16295/2022г. на ВРС, 26-ти състав, с което е **оставена без уважение** молбата на Д. И. Д. **за допълване** на основното Решение №2713/20.07.2023г. **в частта** по режима на лични контакти, съобразно уредения със споразумението между родителите режим след три години, на осн. чл.250 от ГПК.

ОПРЕДЕЛЯ служебно допълнителни мерки относно **режима** на лични отношения на **бащата** Д. И. Д., ЕГН*****, с **детето** И. Д.ов Д., ЕГН*****, както следва:

- за времето от навършване на три години на детето до навършването на

три години и три месеца на детето (т.е. от 12.08.2024г. до 12.11.2024г.) бащата Д. И. Д., ЕГН*****, има право на ежемесечен режим с детето И. Д.ов Д., ЕГН*****, както следва: всяка първа и трета седмица от месеца от 9.00 часа до 18.00 часа в събота и от 9.00 часа до 17.00 часа в неделя, без присъствие на майката и без преспиване през нощта;

- след навършване на три години и три месеца на детето (от 12.11.2024г.) бащата Д. И. Д., ЕГН*****, има право на ежемесечен режим с детето И. Д.ов Д., ЕГН*****, както следва: всяка първа и трета седмица от месеца от 10.00 часа в събота до 17.00 часа в неделя, с преспиване при бащата;

- одобреният от ВРС режим за лятото и за нова година и християнските празници се конкретизира като начален час: за всеки първи ден – 10.00 часа на същия и като краен час на последния ден – 17.00 часа;

като при осъществяването на режима: 1/ бащата следва да взема и връща детето от и до външния вход пред блока или къщата на майката; 2/ детето следва да се предава само от и на съответния родител от другия такъв, без присъствието на роднини или близки на родителите при предаването; 3/ родителите и всички техни и роднини и близки са длъжни да се въздържат от всякакви форми на конфронтация и конфликти пред детето при вземане и връщане на същото, а близките на роднините са длъжни и да не пречат на упражняване на режима; 4/ режимът в празнични дни и през ваканциите е с предимство пред ежемесечния.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от получаване на съобщението от страните, при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____